

Arrest

nr. 301 478 van 13 februari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X
Wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. DELVAUX
Stationsstraat 10 A
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X, op 6 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DELVAUX, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 18 maart 2022 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 21 maart 2022 om internationale bescherming. Op 30 mei 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 2 juni 2023 aan verzoekers voogd aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens jouw verklaringen ben je een Afghaans staatsburger, Pashtun en soennitisch moslim. Je bent zeventien jaar oud op het moment van jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS.

Je bent geboren in het dorp Lachi, district Shaygal, provincie Kunar. Voor jouw vertrek uit Afghanistan woonde je in het dorp Tango, district Sirkanay, van de provincie Kunar. Jullie waren destijds naar deze plek verhuisd omwille van het werk van jouw vader. Wanneer jullie juist naar daar verhuisden, zou je niet meer weten.

Jouw vader werkte als lasser van voertuigen voor een brigade van het Afghaanse leger, gestationeerd in Sirkanay. Jij zou jouw vader geassisteerd hebben bij zijn werk daar.

De taliban bedreigden jou en jouw vader omwille van jullie werkzaamheden voor het leger. Ze wilden dat jullie zouden stoppen met jullie werk daar. Twee keer zouden ze dreigbrieven naar jullie verstuurd hebben en twee keer zouden ze gesproken hebben met de dorpsouderen. De brieven werden voor jullie huis gegooid, waarna de taliban vertrokken. De eerste brief ontvingen jullie zes of acht maanden voor jullie vertrek, en de tweede drie of vier maanden voor jullie vertrek. Het eerste gesprek met de dorpsouderen vond drie of vier maanden voor jullie vertrek uit Afghanistan plaats, het tweede drie of vier maanden na jullie vertrek. De taliban lieten bij het dorpshoofd de boodschap achter dat jullie moesten stoppen met jullie werk. Jullie zouden dit echter niet gedaan hebben. Nog zeiden ze dat jullie aan hen zouden moeten gegeven worden. Indien dit niet zou gebeuren, dreigden de taliban jullie familieleden mee te nemen.

Je verliet Afghanistan samen met jouw vader op de dag van de machtsovername door de taliban. In Iran raakte je jouw vader kwijt. Je kon hem nog één keer telefonisch spreken. Op dat moment zou hij ergens dichtbij Shiraz geweest zijn. Sindsdien kon je hem niet meer contacteren omdat zijn telefoon niet meer werkt.

Jij kwam aan in België op 18 maart 2022 en diende hier een verzoek om internationale bescherming in op 21 maart 2022.

Na jouw vertrek uit Afghanistan zouden de taliban nog meermaals, mogelijks tien keer, langs geweest zijn bij jouw moeder, om te vragen waar jij en jouw vader zijn.

Ter ondersteuning van jouw verzoek om internationale bescherming leg je de volgende documenten neer: documenten in verband met het werk van jouw vader, foto's van jouw vader op zijn werk, de werkbadge van jouw vader, dreigbrieven van de taliban, de enveloppe waarmee jouw documenten jou werden toegestuurd.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door jou aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat je er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat jij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Omwille van verschillende tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden in jouw verklaringen over jouw vluchtmotieven, kan geen geloof gehecht worden aan jouw verklaringen omtrent jouw vrees ten opzichte van jouw land van herkomst.

Vooreerst kan er geen geloof worden gehecht aan de werkzaamheden die jij en jouw vader verricht zouden hebben voor het Afghaanse leger. Zo blijkt je geen enkel idee te hebben over sinds wanneer jouw vader deze job zou uitgevoerd hebben (CGVS, p. 13). Nog kan je amper tot geen uitleg verstrekken over de werkplaats van jou en jouw vader (CGVS, p. 13-20). Je verklaart hierover enkel vaagweg dat jullie werkten bij een brigade in Sirkanay, op een grote plaats omgeven door muren, waar militaire personen aanwezig waren (CGVS, p. 13). Nogmaals gevraagd meer informatie te geven over waar dit juist was, wat voor plaats dit juist was, hoe dit daar georganiseerd werd, geraak je niet verder dan te stellen dat dit met het leger was (CGVS, p. 19-20). Gevraagd of dit dan rechtstreeks voor het leger was, of via een bedrijf dat samenwerkte met het leger, geef je aan dat dit voor een bedrijf in samenwerking met het leger zou geweest zijn (CGVS, p. 19-20). Hoewel jou dit meermaals gevraagd werd, slaag je er echter niet in de naam van dit bedrijf te geven, gezien je dit vergeten zou zijn (CGVS, p. 19-20). Je kan echter ook geen uitklaring bieden voor de reden waarom je dit dan vergeten zou zijn. Hier beperken jouw verklaringen zich namelijk tot het vage en nietszeggende "het was niet goed geplaatst in mijn brief" (CGVS, p. 19-20). Nochtans leg je wel documenten voor omtrent het werk van jouw vader waarin de naam van dit bedrijf meermaals vermeld wordt (zie administratief dossier, groene map, documenten 1a-1d). Gevraagd hoe het dan komt dat je dit niet weet ondanks het feit dat je dergelijke documenten in jouw bezit hebt, geef je enkel aan dat je de naam wel wist, maar dat je het vergeten bent (CGVS, p. 19-20). Dit volstaat geenszins om deze opmerkelijke hiaten in jouw kennis over de werkzaamheden van jou en jouw vader uit te klaren. Ook over onder wiens directe leiding jouw vader dan stond, wie zijn chef was in het bedrijf, blijkt je geen enkel idee te hebben (CGVS, p. 25-26). Daarnaast blijkt je geen verdere informatie te kunnen geven over het onderdeel van het leger met wie jullie juist samenwerkten. Hierover verklaar je aanvankelijk enkel "wij deden het lassen daar, weet u wat humvees zijn, wij lassen dat" (CGVS, p. 20). Nogmaals gevraagd voor welke dienst of onderdeel van het leger jullie juist werkten, zeg je enkel "het was het leger", zonder ook maar enige verdere specificatie te kunnen geven (CGVS, p. 21-22). Nadat jou tot tweemaal toe gevraagd werd of je dan het Afghaanse leger of Afghan National Army (ANA) bedoelde, geef je uiteindelijk aan dat het inderdaad voor het ANA zou geweest zijn (CGVS, p. 21-22). Hierna uitgelegd dat het nationale leger onderverdeeld is in verschillende onderdelen, en gevraagd voor welke onderdelen jullie dan juist werkten, geef je aan dat er de 01 force is, maar dat jullie dan weer niet voor dit onderdeel van het Afghaanse leger zouden gewerkt hebben (CGVS, p. 21-22). Het tart echter alle logica, dat je wel een onderdeel van het leger zou kunnen noemen waarvoor jullie niet werkten, maar omtrent het onderdeel met wie jullie wel nauw samenwerkten, dan weer niet verder geraakt dan te stellen dat dit om een brigade in Sirkanay was (CGVS, p. 21-22).

Ook jouw verdere verklaringen over deze brigade laten sterk te wensen over. Je kan hierover amper iets meer vertellen, en beperkt jouw verklaringen hieromtrent tot dat "het een grote brigade was, dat er checkpoints waren, als er gevechten met de taliban waren, dan brachten ze die naar ons" (CGVS, p. 21-22). Iets later verklaar je dan plots wel dat er 5000 tot 6000 personen werkzaam waren in deze brigade (CGVS, p. 24-25). In dit opzicht frappeert het echter, dat jouw vader en jij de enige werknemers van het bedrijf zouden geweest zijn die werkten voor een brigade die zoveel koppen zou tellen (CGVS, p. 24-25). Daarenboven kan niet aangenomen worden dat jouw verklaring over het aantal personen die daar werkten, meer zou zijn dan een blote bewering. Gevraagd hoe je dan op de hoogte bent gekomen van dit aantal, zeg enkel vaagweg dat je dit hoorde van mensen, dat ze dit zeiden (CGVS, p. 24-25). Verder doorgevraagd naar wie dat dan zei of wat je dan juist hoorde vertellen door deze mensen, geef je opnieuw enkel de uitermate vage verklaring dat dit door het leger gezegd werd, dat ze zeiden dat er veel mensen daar zijn en dat jullie de auto's herstellen (CGVS, p. 24-25). Je kan niet verder speciëren welke mensen van het leger dit juist zeiden, en stelt hierover enkel dat dit allemaal personen van het leger waren, waarna je verklaart dat ze naar jullie kwamen om dingen te herstellen, dat jullie hen thee aanboden en dat ze weer weg gingen als het werk gedaan was (CGVS, p. 24-25). Over het aantal humvees dat aanwezig was in de brigade, nochtans het voertuig waarop jullie werkzaamheden gefocust waren (zie boven), blijkt je dan weer geen enkel idee te hebben (CGVS, p. 24-25). Bovendien blijkt uit jouw latere verklaringen dat jullie niet veel contact zouden hebben met de mensen van het leger, en geef je aan dat jullie met jullie

eigen werk bezig waren en niets met hen deden (CGVS, p. 25-26). Dat je dan via deze personen wel hoorde hoeveel mensen er in de brigade werkten, kan dan ook niet aangenomen worden, en is bovendien niet consistent met eerdere verklaringen waaruit juist bleek dat deze personen wel zaken tegen jullie vertelden en jullie hen thee aanboden (CGVS, p. 25).

Daarbij blijkt je geen enkel idee te hebben over wie de leiding had over deze brigade, wie daar de hoogste rang had (CGVS, p. 25-26). Gevraagd naar namen van de mensen die dan soms naar jullie kwamen om dingen te herstellen en daar even bleven praten, vernoem je een zekere N(...), K(...) en R(...) (CGVS, p. 25-26). Ook hier blijken jouw verklaringen zich te beperken tot een blote bewering. Gevraagd of dit dan de personen waren die je het beste kende, zeg je dat dit niet zo was en dat één naam aan veel mensen gegeven wordt in Afghanistan (CGVS, p. 25-26). Hieruit kan dus geenszins een persoonlijke affiniteit met één van voornoemde personen afgeleid worden. Nogmaals gevraagd naar namen van personen uit het leger die je daar regelmatig ontmoette en met wie je sprak, zeg je enkel dat dit allemaal hetzelfde was voor jou en dat ze op dezelfde manier kwamen als ze kapotte auto's hadden (CGVS, p. 25-26). Je hebt verder geen idee of ze een bepaalde rang hadden, of over welke rangen er zo bijvoorbeeld waren in het Afghaanse leger (CGVS, p. 25-26). Ook jouw beschrijving van hun uniformen blijft dermate vaag en summier, namelijk dat dit de twee kleuren grijs en groen had (CGVS, p. 25-26).

Nog blijkt je amper tot geen kennis te hebben over operaties die werden uitgevoerd door deze brigade. Je verklaart hierover dan weer enkel op uitermate algemene wijze "wanneer de taliban daar mijnen plaatsten, dan mensen informeerden hen en dan deden ze daar een bom en dan vechten ze tegen de taliban" (CGVS, p. 27). Gevraagd of je dan soms meer details hoorde over dergelijke operaties, verklaar je van niet (CGVS, p. 27). Bovenstaande verklaringen kunnen allerminst overtuigen dat jij jarenlang (zie onder) zou gewerkt hebben voor een onderdeel van het Afghaanse leger, waar je regelmatig contact zou gehad hebben met personen die werkten voor dit leger en die naar jou en jouw vader kwamen om herstellingen voor hen uit te voeren (zie boven).

Wat enkel verder frappeert is dat je, hoewel jij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) duidelijk verklaarde dat je samen met jouw vader voor de technische dienst van het leger werkte (Vragenlijst CGVS, vraag 5), op het CGVS plots beweert dat jij daar eigenlijk niet echt zou gewerkt hebben maar daar enkel was om jouw vader te ondersteunen, voedsel te brengen en gereedschap aan te geven (CGVS, p. 20). Je beweert hierover plots ook dat je zelf niet betaald werd voor wat je daar deed, maar enkel jouw vader (CGVS, p. 20). Gewezen op jouw aanvankelijke verklaringen over hoe jij moest werken, geld moest verdienen om jouw familie te ondersteunen en jouw broers en zussen naar school te laten gaan (CGVS, p. 13-15); zeg je dan plots dat jij en jouw vader samen betaald werden en dat jullie in totaal 10 000 Afghani kregen (CGVS, p. 20). Dit valt echter niet te rijmen met jouw vorige verklaringen, waarin je eigenlijk stelde dat jij daar niet betaald werd voor jouw werk, wat dus veronderstelt dat er ook geen "gezamenlijk loon" werd uitbetaald aan jouw vader waarin ook rekening werd gehouden met jouw werkzaamheden. Je blijkt daarenboven geen enkel idee te hebben over wat dan jouw deel zou uitgemaakt hebben, hoeveel er betaald werd voor het werk dat jij daar dan verrichtte (CGVS, p. 20). Je verklaart hierover dat jouw vader met hen sprak over het geld en dat jij daar niet in betrokken was (CGVS, p. 20). Gevraagd hoe je dan weet dat dit loon zowel voor het werk van jouw vader als jou betaald werd, geraak je niet verder dan te opperen dat het gewoon het geld was dat jullie kregen, dat je denkt dat jij niet betaald werd en dat het gewoon het geld was dat jouw vader betaald werd (CGVS, p. 20). Uit voorgaande verklaring kan dan weer geenszins worden afgeleid dat dit om een gezamenlijk loon zou gaan, integendeel. Bovendien komt het loonbedrag dat je hier aangeeft dan weer niet overeen met voorgaande verklaringen, waarin je stelde dat jullie daar 11 000 tot 12 000 Afghani per maand verdienden (CGVS, p. 14). Dat jouw verklaringen over jouw eigen rol in deze werkzaamheden niet consistent te noemen vallen, blijkt enkel verder uit het feit dat je bij jouw aanmelding als minderjarige enkel sprak over het werk van jouw vader en geenszins vernoemde dat jij met hem zou samengewerkt hebben (Fiche "Mineur Etranger Non Accompagné", onder "Motif de l'immigration en Belgique"). Hiermee geconfronteerd, ontken je dit daar niet vermeld te hebben en beweert je dat je daar toen ook gezegd zou hebben dat jij jouw vader hielp en hem het gereedschap gaf (CGVS, p. 28). Dit blijkt geenszins uit hoe jouw verklaringen daar werden weergegeven. Het louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen, kan bovendien geenszins volstaan als verschoning voor het afleggen van tegenstrijdige verklaringen.

Daarbij kan je geen overtuigende verklaringen afleggen over de inhoud van het werk van jou en jouw vader. Gevraagd wat jouw vader daar dan juist deed, antwoord je erg beperkt met "jobs zoals lassen". Verder doorgevraagd en aangemoedigd om te vertellen wat hij daar dan exact deed, wat die "jobs zoals lassen" dan inhouden, welke taken jouw vader daar dan allemaal had, geraak je wederom niet verder dan "hij deed het lassen" (CGVS, p. 23). Nogmaals gevraagd om meer in detail te vertellen wat de inhoud dan

juist was van deze job, wat jouw vader dan allemaal moest doen als lasser voor die brigade, beperken jouw verklaringen zich opnieuw tot de bijster summiere woorden “wat kapot was, moest hij herstellen” (CGVS, p. 23). Geprobeerd om voorbeelden los te krijgen van wat hij dan juist moest herstellen, kan ook het vage “deuren, bovenkant auto, wielen” (CGVS, p. 23) niet overtuigen. Ook jouw verklaringen over jouw eigen taken tijdens deze werkzaamheden laten te wensen over. Je zegt dat je hielp met het herstellen van dingen, waarna jou gevraagd werd wat dit dan juist inhield, waarop je stelt dat je enkel eten bracht, de hamer enzo gaf (CGVS, p. 23-24). Dergelijke vage, algemene, beperkte en geenszins doorleefde verklaringen kunnen niet overtuigen. Later verklaar je dan dat jullie samen dingen lasten (CGVS, p. 23-24), wat dan eigenlijk opnieuw iets anders is dan hetgeen het je voordien verklaarde.

Je bevestigt wel dat je goed kon zien wat jouw vader allemaal deed tijdens zijn werkzaamheden daar (CGVS, p. 23-24). Nochtans blijkt ook jouw kennis hierover ondermaats. Gevraagd welke zaken dan het meest hersteld moesten worden, spreek je enkel van “de wielhouder, die dingen vaak en de motorkap” (CGVS, p. 23-24). Gevraagd wat je dan juist bedoelt met het herstellen van de motorkap, geef je opnieuw enkel enorm vaag aan dat het deel dat gebroken was naar jullie gebracht werd, dat het niet uitmaakte wat het was, het dak ofzo en dat jullie dat herstelden (CGVS, p. 23-24). Nogmaals de kans gegeven om uitleg te geven over specifieke delen van de motorkap die soms kapot waren, opper je enkel “de houders, stangen” (CGVS, p. 23-24). Ook hierop ingegaan en gevraagd wat deze zaken dan juist zijn, van wat dit juist houders of stangen waren, geef je opnieuw heel vaag en algemeen aan dat het een deel was vanonder, een ijzeren bar die vaak kapot was, en ook veren voor balans en een ijzeren stang” (CGVS, p. 23-24). Hierna ingegaan op die veren en gevraagd naar de manier waarop deze zaken dan hersteld moesten worden, stel je opnieuw enkel heel summier “dan deden we lassen” (CGVS, p. 23-24). Aangegeven dat het CGVS zich wil voorstellen hoe dit juist verloopt, gevraagd om stap voor stap, actie voor actie uit te leggen hoe dit gedaan werd, geraak je opnieuw niet veel verder dan “er waren verschillende situaties, als de veer in het midden was gebroken, dan moesten we het met een extra ijzer doen, als het niet serieus was, gewoon met lassen” (CGVS, p. 23-24). Ook over het materiaal dat jullie hierbij gebruikten, kan je enkel vage en ontoereikende verklaringen afleggen. Je vernoemt hierover aanvankelijk enkel een schroevendraaier, hamer en generator (CGVS, p. 27-28). Nadat jou gevraagd werd of er dan nog dingen waren, spreek je weer heel algemeen over gereedschap om te lassen, stangen om te lassen (CGVS, p. 27-28). Gevraagd wat voor materiaal je dan juist gebruikt om te lassen, spreek je zeer algemeen en niet verder gedefinieerd over “het is zoals een kabel verbonden met een generator en een houder verbonden met waar je het lassen mee doet” (CGVS, p. 27-28). Bovenstaande beperkte verklaringen kunnen geenszins aantonen dat jij jaren lang (zie onder) zou samengewerkt hebben met jouw vader in het herstellen van voertuigen van het leger. Integendeel, van iemand die jarenlang dergelijke taken uitvoerde, daarbij assisteerde of deze op zijn minst nauw kon observeren, kan verwacht worden dat deze een meer gedetailleerde kennis zou kunnen tentoonspreiden over de herstellingen die daar werden uitgevoerd, de manier waarop zij werden uitgevoerd, of het materiaal dat daarbij gebruikt werd.

Wat verder frappeert, is dat je geen enkel document over jouw werkzaamheden voor dit bedrijf kan neerleggen. Je stelt wel documenten gehad te hebben, maar deze verloren te zijn (CGVS, p. 20-21). Gevraagd naar welke documenten je dan had, stel je dat je enkel een badge had (CGVS, p. 20-21). Ook jouw verklaringen over de manier waarop je deze documenten verloren hebt, blijken immens vaag te zijn, ergo niet overtuigend. Je verklaart dat je die thuis verloren bent, dat ze zeiden dat het verloren is (CGVS, p. 20-21). Gevraagd wanneer dit dan was, zeg je enkel dat het al heel lang geleden was, dat het misschien ergens in een zak was (CGVS, p. 20-21). Gezien je hier geen enkele verdere specificatie gaf over wanneer je deze documenten dan juist verloor, werd jou gevraagd wanneer je dan besepte dat je ze verloren waren (CGVS, p. 20-21). Opnieuw beperken jouw verklaringen zich tot “lang geleden praatte ik met mijn moeder en ik zei kan je kijken waar mijn kaart is, ze zei nee het is niet daar” (CGVS, p. 20-21). Nogmaals gevraagd wanneer dit dan was, gezien je hier nog steeds geen antwoord op bood, zeg je dat dit was toen je vertrok, dat jij jouw documenten toen achterliet in een kamer en dat het één en ander weg was, ze zeiden dat het niet daar was (CGVS, p. 20-21). Dat er echter dermate roekeloos en onvoorzichtig zou omgegaan worden met documenten die verband houden met jouw reden om het land te verlaten en die belangrijk zijn in het kader van de procedure in jouw verzoek om internationale bescherming, kan niet aannemelijk geacht worden. Uit het feit dat je wel een heel aantal documenten omtrent het werk van jouw vader voorlegt, kan bovendien afgeleid worden dat jouw familie zich wel degelijk bewust is van het belang van dergelijke documenten in deze context.

Wanneer jou gevraagd wordt om een beschrijving te geven van de badge die je zou gehad hebben, stel je enkel dat dit een groene kaart was (CGVS, p. 21). Ook doorggevraagd naar verdere details van deze kaart, geraak je niet verder dan “iets als een badge, ik ging er mee binnen” (CGVS, p. 21). Zelfs wanneer jou tot een derde keer toe gevraagd werd om aan te geven wat er te zien is op de badge, beperken jouw

verklaringen zich tot “het ging nu weg van mijn geheugen, mijn naam stond daar” (CGVS, p. 21). Je blijkt zelfs niet te weten of er nog andere dingen op de badge stonden dan jouw naam (CGVS, p. 21). Je legt wel een badge neer van jouw vader. De kaart in kwestie is een grotendeels witte kaart, met blauwe omranding, met daarop het logo van het bedrijf, waarop een foto, de naam van jouw vader, het nummer van zijn identiteitskaart, zijn positie binnen het bedrijf, geboortedatum en afgiftedatum van de kaart staan aangeduid (zie administratief dossier, groene map, document 3; CGVS, p. 21). Uit jouw verklaringen blijkt bovendien dat jouw badge dezelfde als deze van jouw vader zou geweest zijn (CGVS, p. 21). Dat je desondanks het feit dat je ook dit document zelf neerlegt, zo weinig kan vertellen over wat er dan op jouw badge zou gestaan hebben, tart alle verbeelding. Bovendien blijkt de badge van jouw vader niet groen te zijn, maar grotendeels wit, met blauwe omranding (zie boven). Hierop gewezen, stel je plots dat de kleur van de badge anders was, maar de inhoud hetzelfde (CGVS, p. 21). Gezien je dit pas na confrontatie zo verklaart, kan dit geenszins dienen als verschoning. Hierbij moet wel in acht genomen worden dat de tolk tijdens jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS verduidelijkte dat het Pashtu woord voor groen, zowel groen als blauw kan betekenen (CGVS, p. 21). Gezien je plots echter zelf verklaarde dat de kleur van de badge van jouw vader anders was dan dat van jouw badge (zie boven), kan ook dit niet volstaan als uitklaring, temeer gezien de hoofdkleur van de badge van jouw vader niet groen of blauw maar wit bleek te zijn (zie boven). Nog blij je zelf geen enkele uitklaring te kunnen bieden over de reden waarom het kleur van beide badges zou verschillen (CGVS, p. 21). Je zegt hierover enkel dat je dit niet weet, dat jouw vader deze kaart maakte en hem gebruikte (CGVS, p. 21). Ook jij zou deze kaart echter gebruikt hebben, zoals blijkt uit jouw voorgaande verklaringen waarin je stelde dat je met deze badge binnen zou gegaan zijn (zie boven). Dat klaart niet waarom jullie een verschillende badge zouden hebben gehad.

Dieper ingegaan op de procedure om jullie werkplaats binnen te geraken, stel je dan echter plots dat er niet echt een procedure was en dat jullie gewoon naar binnen gingen (CGVS, p. 27-28). Je verklaart hierover verder dat jullie zich niet dienden te identificeren bij binnenkomst, en dat er later een persoon kwam die keek naar jullie kaarten (CGVS, p. 27-28). Over deze persoon kan je echter ook geenszins specificeren wie dat dan juist was, en beperken jouw verklaringen zich tot “het was een persoon in de brigade” (CGVS, p. 27-28). Omwille van bovenstaande kan de badge van jouw vader dan ook geenszins dienen om jouw ongeloofwaardig bevonden verklaringen over dit document op zich en jullie werkzaamheden in het algemeen te ondersteunen. Uit dit document valt bovendien enkel af te leiden dat de persoon van wie de badge is, werkte voor een bepaald bedrijf. Enige vorm van samenwerking met de Afghaanse overheid of de veiligheidsdiensten kan hier allerminst uit afgeleid worden. Bovendien kan je ook niet aantonen dat de persoon wiens naam en foto op de badge staan wel degelijk jouw vader is. Je legt immers geen documenten neer om zijn identiteit of jullie familieband te ondersteunen.

Ook de overige documenten die je neerlegt over het werk van jouw vader zijn niet in staat de beoordeling van het CGVS in deze te wijzigen. Over de documenten omtrent het werk van jouw vader werd hierboven reeds aangehaald dat het toch wel bijzonder bevreemdend is dat je geen idee hebt wat hier op staat of voor welk bedrijf jouw vader zou gewerkt hebben. Een dergelijk gebrek aan interesse in deze documenten en gebrek aan kennis hierover, tast de geloofwaardigheid van jouw verklaarde vluchtmotieven enkel verder aan. Bovendien valt op dat in die documenten geenszins sprake is van een werkplaats in Sirkanay, zoals jij verklaarde, maar in Nawabad, een plaats op 4.1 kilometer van Sirkanay (zie administratief dossier, groene map, documenten 1a en 1b; blauwe map, document 4). Indien jij en jouw vader daar gewerkt zouden hebben, kan verwacht worden dat je op zijn minst accurate verklaringen zou kunnen afleggen over de exacte locatie van jullie werkplaats. Op deze manier halen deze documenten de geloofwaardigheid van jouw verklaringen eerder verder onderuit, dan dat zij deze kunnen ondersteunen. Ook hier moet benadrukt worden dat je niet kan aantonen dat de persoon wiens naam en foto op deze documenten staan, wel degelijk jouw vader is. Je legt immers geen documenten neer om zijn identiteit of jullie familieband te ondersteunen. Hetzelfde moet gezegd worden over de foto's die je neerlegt van jouw vader op zijn werk. Op deze foto's zijn bovendien enkel politievoertuigen te zien, waardoor zij geenszins jullie beweerdde samenwerking met het leger kunnen ondersteunen (zie administratief dossier, groene map, document 2). Gevraagd of het onderdeel van het leger waarvoor jullie werkten iets te maken had met de Afghaanse politie, zegt je vaagweg “de brigade was daar, de politie was daar, op de grens, zij brachten eten voor hen, er waren checkpoints voor hen” (CGVS, p. 22-23). Hieruit kan geen duidelijk verband afgeleid worden tussen de Afghaanse politie en de afdeling van het leger met wie jullie zouden samengewerkt hebben. Gevraagd of jouw vader ooit voor de politie werkte, zeg je van wel, maar gevraagd wanneer hij dit dan deed kan je dit geenszins aangeven en zeg je dat je daar toen zelf niet was (CGVS, p. 22-23). Je verklaart bovendien dat het bedrijf waarvoor jullie werkten enkel samenwerkte met het ANA (CGVS, p. 22-23). Bovenstaande kan dan ook allerminst volstaan om aan te tonen dat jouw vader wel degelijk met het Afghaanse leger zou samengewerkt hebben, integendeel. Het is zelfs bijzonder opmerkelijk dat je wel foto's neerlegt van zijn samenwerking met de politie, maar niets over zijn

samenwerking met het leger, het motief waarop jouw verzoek voor internationale bescherming gestoeld is. Daarenboven benadrukt het CGVS dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

In acht genomen dat je sinds jouw tien jaar samen met jouw vader dit werk verricht zou hebben, en op basis van jouw verklaringen over jouw leeftijd en vertrek uit het land (CGVS, p. 26-27; p. 28-32; Verklaring DVZ vraag 4 en 34), kan afgeleid worden dat je toch zeker vijf jaar met jouw vader bij de brigade zou gewerkt hebben. Dat je desondanks deze toch wel niet geringe periode, zo weinig informatie kan geven over jullie werkzaamheden daar en dat de informatie die je wel kan geven dermate vaag, summier inconsistent en niet doorleefd genoemd kan worden, zoals hierboven ruimschoots aangegeven, toont aan dat er geen geloof gehecht kan worden aan jouw verklaringen over jullie werkzaamheden voor het Afghaanse leger. Er kan redelijkerwijze worden verwacht dat je enige kennis hebt over het voorgehouden werk van jou en jouw vader en je in staat bent om te antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent jullie werkzaamheden van alsook een aantal gegevens op een doorleefde wijze kan toelichten en situeren. Rekening houdend met het belang van het profiel van jou en jouw vader, dat aan de basis zou liggen van jouw vrees ten aanzien van de taliban, vormt jouw jonge leeftijd geen afdoende verklaring voor de lacunes in jouw kennis.

Dit doet ook de geloofwaardigheid van jouw verklaringen over de problemen die jullie gehad zouden hebben met de taliban, op basis van deze werkzaamheden, reeds teniet. Daarnaast zijn er ook verschillende problematische elementen in jouw verklaringen over deze problemen op zich die de geloofwaardigheid van jouw verklaringen daaromtrent aantasten.

Zo blijkt je geen consistente verklaringen af te kunnen leggen over de problemen die jullie voor jullie vertrek uit Afghanistan zouden gekend hebben met de taliban. Uit jouw verklaringen op het CGVS blijkt dat de taliban voor jouw vertrek geen huisbezoeken bij jullie zou uitgevoerd hebben (CGVS, p. 29). Je verklaart hierover dat zij toen niet konden komen, omdat de regering daar toen aanwezig was (CGVS, p. 29). De taliban zouden gewoon langs gekomen zijn, de brieven gegooid hebben, terug weg gegaan zijn of met de ouderen gaan praten zijn (CGVS, p. 29). Dit valt niet overeenstemmen met hoe je dit bij de DVZ verklaarde. Daar stelde je namelijk dat de taliban soms thuis naar jullie kwamen zoeken en ook dreigbrieven stuurden (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Dit veronderstelt dus dat zij zowel naar jullie huis kwamen om jullie te zoeken, als dat zij dreigbrieven afleverden. Hierop gewezen, ontken je dit ooit zo gezegd te hebben bij de DVZ (CGVS, p. 30). Het louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen, kan echter geenszins volstaan als verschoning voor het afleggen van tegenstrijdige verklaringen. Bovendien gaf je bij aanvang van jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS aan dat het interview op de DVZ goed verlopen was, dat jouw verklaringen jou daar na afloop werden voorgelezen in het Pashtu en dat je geen verdere opmerkingen wenste te maken over dat interview (CGVS, p. 5).

Bovendien valt het feit dat de taliban niet langskwamen omdat de regering toen de macht had in jouw regio (zie boven) niet te rijmen met jouw verklaringen over de veiligheidssituatie in de regio. Daar stelde je namelijk net dat er één checkpoint aanwezig was, ver van jouw dorp, en dat de regering in het dorp niet aanwezig was (CGVS, p. 15-16). Over de taliban verklaarde je dat ze dreigbrieven afleverden in het dorp, maar daar ook effectief mensen kwamen aanvallen met wie ze problemen hadden (CGVS, p. 16). Dit wijst erop dat zij daar wel degelijk in staat toe moeten geweest zijn, wat dan weer niet overeen te stemmen valt met jouw verklaringen over de reden waarom ze dan niet bij jullie thuis langskwamen en zich beperkten tot het afgeven van een dreigbrief. Hierop gewezen, pas je jouw verklaringen over de reden waarom ze dit niet deden aan, en stel je dat dit bij jullie niet gebeurde omdat jullie niet thuis waren. Je verklaart dat ze wel kwamen, maar dat ze zagen dat jullie niet thuis waren (CGVS, p. 29). Ten eerste bied je hiermee geenszins een uitklaring voor bovenstaande inconsistenties. Integendeel, je verklaart plots opnieuw dat de taliban langs kwamen op zoek naar jullie, hoewel je dit hiervoor nog in alle talen trachtte te ontkennen. Bovenstaande toont bovendien aan dat je jouw verklaringen tracht aan te passen naar gelang de vraagstelling, wat jouw geloofwaardigheid geenszins ten goede komt.

Daarnaast kunnen ook jouw verklaringen over waar jullie dan wel waren als jullie niet thuis waren niet overtuigen. Je verklaart dat de taliban niet overdag kwamen, maar 's nachts (CGVS, p. 16). Gevraagd waar jullie dan sliepen, geef je eerst geen antwoord, en kaats je de vraag terug met de woorden "zoals wat?" (CGVS, p. 29-30). Ook nogmaals gevraagd waar jullie dan wel sliepen, lijkt het erop dat je opnieuw

de vraag tracht te ontwijken, en stel je enkel “zoals wat, het is liggen of slapen” (CGVS, p. 29-30). Tot een derde keer toe gevraagd naar de plaats waar jullie toen sliepen, geef je aan dat jullie thuis sliepen, daar een kamer hadden (CGVS, p. 29-30), waaruit enkel afgeleid kan worden dat jullie dan wel thuis waren en niet op een andere plaats zoals je trachtte te laten uitschijnen. Na confrontatie, zeg je dat jullie een kamer hadden genomen, een huis, dat jullie daar verbleven en dat dit drie minuten van het leger was (CGVS, p. 29-30). Jullie zouden daar elke nacht gebleven zijn, en één of twee keer in het geniep naar huis gegaan zijn (CGVS, p. 29-30). Gewezen op het feit dat je voordien verklaarde dat jullie geen voorzorgen namen tijdens jullie werkzaamheden voor het leger, klaar je ook deze inconsistentie niet uit (CGVS, p. 29-30, p. 28). Opnieuw antwoord je enkel met de woorden “zoals wat”, waarop jou verduidelijkt wordt dat het in het geniep naar huis komen toch gezien kan worden als een voorbeeld van voorzorgen nemen. Hierop kom je niet verder dan bevestigend te antwoorden (CGVS, p. 29-30). Daarnaast opper je dat jullie één keer per week naar huis kwamen, één nacht bleven en dan terugkeerden. Dit komt dan weer niet overeen met wat je hierover voordien verklaarde, waar je namelijk zei dat jullie maar één of twee keer in het geniep naar huis kwamen (zie boven). Op basis van bovenstaande wordt de geloofwaardigheid van jouw verklaringen dan ook uitgehoud.

Daarbij blijkt je bij de DVZ met geen woord gerept te hebben over de bezoeken van de taliban aan de dorpsouderen (CGVS, p. 18, 19, 30, 31; Vragenlijst CGVS, vraag 5). Hierop gewezen, stel je dat je bij de DVZ antwoordde op de vragen die ze stelden, en dat je het op het CGVS wel zei omdat het jou werd gevraagd (CGVS, p. 30). Dit kan echter geenszins volstaan als uitklaring. Op de DVZ werd jou immers duidelijk gevraagd een overzicht te geven van alle feiten die geleid hadden tot jouw vlucht uit jouw land van herkomst (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Bij aanvang van jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS gaf je bovendien aan dat het interview op de DVZ goed verlopen was, dat jouw verklaringen jou daar werden voorgelezen in het Pashtu en dat je geen opmerkingen wenste te geven over dit interview (CGVS, p. 5). Je bevestigde bovendien uitdrukkelijk dat je daar alle redenen kon geven die geleid hadden tot jouw vertrek uit Afghanistan, dat je daar elk element kon aangeven dat leidde tot jouw vertrek of dat aanleiding geeft tot het feit dat je niet meer terug kan keren naar Afghanistan (CGVS, p. 5). Ook zo wordt de geloofwaardigheid van jouw verklaringen op de helling gezet.

Over de dreigbrieven die je aanhaalt en voorlegt (CGVS, p. 6, 18, 29; zie administratief dossier, groene map, document 5) valt op dat je geen flauw benul blijkt te hebben over wat er juist in deze brieven zou staan. Je verklaart dat je niet kan lezen, dat je het niet weet, dat ze daar zijn (CGVS, p. 31). Gevraagd of jij of jouw vader dan niemand vroegen om deze brieven voor te lezen, geef je aan van niet (CGVS, p. 31). Gevraagd om welke reden jullie dit niet deden, haal je enkel aan dat jullie niet konden lezen (CGVS, p. 31). Hiermee geef je geen enkele uitklaring voor waarom jullie dit dan niet vroegen aan iemand die wel kon lezen. Gewezen op het feit dat dergelijke documenten toch wel belangrijke informatie bevatten in het kader van de bedreigingen waarvoor jullie het land verlieten en gevraagd om welke reden ze dit dan niet vroegen aan iemand die wel kon lezen, zeg je enkel dat jullie dit toen niet begrepen (CGVS, p. 31). Ook dit kan geenszins volstaan. Ook gevraagd om welke reden je ook hier niet aan iemand hulp vroeg om meer te weten over de documenten die je voorlegde in het kader van jouw procedure, stel je enkel dat je dit niet deed zonder hier ook maar enige uitklaring voor te bieden (CGVS, p. 31).

Over de dreigbrieven op zich dient nog benadrukt te worden dat deze is onvoldoende zijn om aan te tonen dat jij of jouw familie problemen had met de Taliban. Documenten kunnen jouw verklaringen pas ondersteunen wanneer deze geloofwaardig bevonden worden en in lijn liggen met de beschikbare informatie. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afgaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven van de taliban voor de machtsovername, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan ‘officiële’ stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Bovendien blijkt uit de vertaling van de brieven dat zij dateren van 30/05/1441 (i.e. 26/01/2020, zie administratief dossier, blauwe map, document 5) en 25/12/1441 (i.e. 13/09/2020, zie administratief dossier, blauwe map, document 5). Jij zou Afghanistan verlaten hebben in augustus 2021 (Verklaring DVZ, vraag 34). Volgens jouw verklaringen dateerde de eerste dreigbrief van zes tot acht maanden voor jouw vertrek, wat erop neerkomt dat deze brief ten vroegste van januari 2021 kan dateren, en de tweede dreigbrief van drie of vier maanden voor jouw vertrek, wat neerkomt op april of mei 2021 (CGVS, p. 29). Dat jouw verklaringen ook hier geheel niet overeenstemmen met de documenten die je voorlegt, holt de geloofwaardigheid van jouw verklaringen enkel verder uit. Bovendien valt op dat in de tweede dreigbrief,

melding wordt gemaakt van een broer van jouw vader, een zekere B(...), die ook al zou aangepakt zijn door de taliban (zie administratief dossier, groene map, document 5). Over deze persoon rept je echter met geen woord tijdens jouw verklaringen op het CGVS, hoewel dit verwacht kan worden indien een familielid ook al problemen kende met de taliban en de taliban naar deze persoon verwijst bij jullie bedreigingen (CGVS, p. 1-35). Nogmaals stel je door bovenstaande elementen de geloofwaardigheid van jouw verklaringen op de proef.

Nog kan je geen overtuigende verklaringen afleggen over de manier waarop jij en jouw vader reageerden op de bedreigingen die jullie ontvingen door de taliban. Hieruit blijkt namelijk dat jullie geen enkele vorm van voorzorgen namen sinds de eerste bedreiging, die reeds acht tot zes maanden voor jullie vertrek plaatsvond (CGVS, p. 31-32; p. 29). Je verklaart enkel dat jouw vader en jij zijn gevlucht en dat de taliban jullie thuis kwamen zoeken (CGVS, p. 31-32). Gevraagd of jullie toen iets vertelden tegen jullie werkgever, zeg je dat niet te weten (CGVS, p. 31-32). Uit jullie verklaringen blijkt bovendien dat jullie niet stopten met jullie werk ondanks de bedreigingen, en dit omdat er volgens jou geen andere jobs waren (CGVS, p. 31-32). Je verklaart hierover dat jullie geen andere job hebben en dat je de job doet die je kent (CGVS, p. 31-32). Gevraagd of jullie dan probeerden een andere job te vinden als lasser, maar dan buiten het leger of daarnaar geïnformeerd hebben, zeg je van niet (CGVS, p. 31-32). Bovenstaande straalt enkel verder negatief af op de geloofwaardigheid van jouw verklaringen.

Ook over de huisbezoeken van de taliban na jouw vertrek uit Afghanistan, schieten jouw verklaringen tekort. Zo kan je niet echt aangeven hoeveel keer de taliban dan nog zouden langs gekomen zijn. Jouw verklaringen hierover lopen uiteen van vijf of zes keer, tot mogelijks tien (CGVS, p. 10). Gevraagd of je geen idee hebt of het nu over vijf, zes of tien keren zou gaan, herhaal je enkel dat het mogelijks tien keer was (CGVS, p. 10). Gevraagd om welke reden je denkt dat het mogelijks wel tien keer kon zijn, zeg je enkel dat jouw moeder dit zei (CGVS, p. 10). Hierop doorgevraagd naar wat ze dan exact zei, zeg je enkel dat ze zei dat de taliban toen zeiden "waar zijn ze, vind ze voor ons" (CGVS, p. 10). Uit voorgaande, kan echter op geen enkele manier afgeleid worden dat de taliban na vertrek nog tien keer zouden langs gekomen zijn. Nog zijn jouw verklaringen over deze bezoeken op zich bijster vaag. Je kan hierover enkel aangeven dat ze met jouw moeder spraken, vroegen waar jullie waren, zeiden dat ze jullie moesten vinden en dat ze anders dreigden de familie mee te nemen (CGVS, p. 31). Gevraagd hoe het dan komt dat ze nooit effectief iets tegenover de familie deden, hoewel ze nog verschillende keren bij hen langskwamen, dit letterlijk dreigden te doen, en ze nu bovendien alle macht hebben om dit waar te maken, opper je dat het ging om jullie job en dat ze niets doen met vrouwen en kinderen (CGVS, p. 32). Gezien je echter voordien letterlijk verklaarde dat ze ook de familie iets dreigden aan te doen, kan je op deze manier allerminst uitklaring bieden. Nogmaals wordt zo afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van jouw verklaringen.

Omwille van al deze redenen moet worden geconcludeerd dat u de vervolgingsfeiten die u inroept niet aannemelijk hebt gemaakt. Ze vormen bijgevolg geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming.

Tot slot wil het CGVS benadrukken dat ook jouw verklaringen over andere elementen allesbehalve consistent blijken te zijn. Over jouw vader verklaar je bijvoorbeeld dat je hem kwijtraakte in Iran, dat hij nooit meer terugkeerde naar Afghanistan en dat de laatste informatie die je had over zijn verblijfplaats was dat hij in Iran was (CGVS, p. 8-9). Bij jouw aanmelding als minderjarige, verklaarde je nochtans dat jouw vader in Tango Camp verbleef (Fiche "Mineur Etranger Non Accompagné", onder "famille"). Na confrontatie ontken je dit daar zo verklaard te hebben (CGVS, p. 9). Het louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen, kan echt allerminst dienen als verschoning voor het afleggen van tegenstrijdige verklaringen. Ook jouw verklaringen over jouw reis van Afghanistan naar België blijken niet eensluidend. Hierover verklaarde je bij de DVZ namelijk dat deze reis 10 000 euro kostte en dat jouw vader dit betaalde (Verklaring DVZ, vraag 33). Op het CGVS verklaar je hierover echter dat de reis 13 000 of 14 000 Afghani zou gekost hebben en dat je geen idee hebt hoeveel euro dit zou zijn (CGVS, p. 15). Gewezen op jouw strijdige verklaringen hieromtrent, opper je enkel "mijn vriend" (CGVS, p. 15), waarmee je geenszins uitklaring of verschoning biedt. Gevraagd of het mogelijk is dat het 10 000 Euro was, stel je van wel (CGVS, p. 15). Bovenstaande bedragen kunnen echter allerminst overeenstemmen, gezien uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat 13 000 Afghani overeenkomt met 137,1371 Euro (zie administratief dossier, blauwe map, document 3). Nog verklaar je ten overstaan van het CGVS dat het jouw maternale oom was die de reis betaalde (CGVS, p. 15), in tegenstelling tot jouw vader zoals je dit bij de DVZ verklaarde (zie boven). Bovenstaande elementen tasten ook jouw algemene geloofwaardigheid drastisch aan.

De overige documenten die je voorlegt, zijn niet bij machte de beslissing van het CGVS om te buigen. De enveloppe waarmee jouw documenten jou werden toegestuurd kunnen enkel jouw verklaringen over dit element, contact met familieleden in Afghanistan en hun verblijfplaats ondersteunen. Deze elementen staan hier niet ter discussie.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat je jouw vrees voor vervolging niet aannemelijk hebt gemaakt.

U brengt verder geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld

worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLEd) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van

aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Je laat na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat jij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden

aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken,

een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot jouw tienerjaren in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelt je naar de madrassa gegaan te zijn in Afghanistan (CGVS, p. 12) en nog contact te hebben met familieleden daar (CGVS, p. 9-10). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat jij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat je jou deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 49, 49/2 "en volgende", 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van "de uitvoeringsbesluiten van de Wet van 15 december 1980".

Het middel wordt als volgt onderbouwd:

“Verzoeker bevindt zich in België. Verzoeker kan en durft niet terugkeren naar Afghanistan, gezien hij aldaar vervolging riskeert louter en alleen omwille van het feit dat hij in het buitenland, in België, bij ongelovigen, bescherming heeft gezocht. Hij vreest als een ongelovige, een afvallige te zullen worden vervolgd door de Taliban. Hij vreest arrestatie, vervolging, foltering en een onmenselijke en vernederende behandeling.

Verzoeker geeft aan dat hij verwesterd is en in Afghanistan niet de vrijheid zou hebben om te leven zoals hij wil. Verzoeker heeft de Belgische waarden en normen omarmd. Hij gaat hier naar school. Hij heeft in België vrienden en vriendinnen. Verzoeker ziet niet hoe hij zich nog zou kunnen aanpassen aan de manier van leven zoals voorgeschreven in Afghanistan. De Taliban hebben de regels in zake kledij, haartooi, omgang met vrouwen, alcohol en dergelijke nog meer verstrengd. Verzoeker is in België verwesterd, dit is deels een normaal proces, verzoeker maakt hier zijn puberteit door, bepalende jaren in zijn ontwikkeling. Deze ontwikkeling heeft plaats in een westerse context, niet in een Afgaanse context.

Het CGVS is van mening dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verzoeker is Afghanistan ontvlucht omwille van het feit dat hij en zijn vader werkten voor het leger. De Taliban stuurden dreigbrieven waarbij verzoeker en zijn vader aangemaand werden om te stoppen met te werken voor het leger. De vader van verzoeker is hier niet op ingegaan. Bij de machtsovername door de Taliban zag de vader van verzoeker geen alternatief om met verzoeker het land te ontvluchten.

De problematiek van de verzoeker beantwoordt aan de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Verzoeker herhaalt dat er in zijn hoofd wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de vluchtelingenconventie van Genève, dient te worden vastgesteld.

Verzoeker vreest in geval van terugkeer door de Taliban alsnog vervolgd te worden, ondermeer door het feit dat hij verwesterd is.

Verzoeker vreest evenzeer problemen in geval van terugkeer, omwille van het feit dat hij in het buitenland verbleven heeft en er asiel heeft gevraagd. De Taliban beschouwen terugkeerders als ongelovigen, kafir, nu zij in contact geweest zijn met de westerse (niet-islamitische) samenleving.

Het CGVS stelt dat verzoeker tot zijn tienerjaren in Afghanistan heeft verbleven. waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afgaanse waarden en normen. Verzoeker gingen in Afghanistan naar de madrassa. Hieruit concludeert het CGVS dat niet kan aangenomen worden dat verzoeker totaal vervreemd zijn van de Afgaanse waarden en normen. Verzoekers vragen zich af welke bijzondere maturiteit een jonge tiener heeft. De redenering van het CGVS is zeer kort door de bocht, m.a.w. is niet redelijk. noch zorgvuldig en schendt aldus de beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker verwijst bovendien naar het arrest RW van 12 mei 2023 in de zaak RW 287 253/1V – W(...) B(...). Dit arrest is volledig van toepassing op de problematiek van verzoeker.

Uit de motivering van dit arrest kan ondermeer weerhouden worden :

p. 16 – (...)

Verzoeker vraagt dat de bestreden beslissing zou vernietigd worden en zijn dossier zou teruggestuurd worden naar het CGVS voor verder onderzoek en nieuw gehoor omtrent zijn profiel als jonge terugkeerder. In geval van terugkeer naar Afghanistan loopt verzoeker een reëel risico op een onmenselijke en vernederende behandeling.

Verzoeker maakt aanspraak op erkenning als vluchteling, minstens moet het dossier herbekeken worden in het licht van de stukken die verzoeker desgevallend in de toekomst nog zal bijbrengen, ondermeer betreffende zijn integratie in België.

Het is duidelijk dat verzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het CGVS is de mening toegedaan dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming.

Verzoeker is de mening toegedaan dat hij in zijn land van herkomst wel degelijk een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming (waartegen verzoeker geen bescherming van het herkomstland kan vragen)

Verzoeker verwijst naar ernstige schade in de zin van:

Doodstraf of executie

Foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst, nu hij in België dermate verwesterd is dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan zich onmogelijk nog zou kunnen conformeren naar de aldaar heersende waarden en normen. waardoor hij het risico zou lopen om - bij inbreuk op deze waarden en normen - gestraft te worden volgens de bepalingen van de sharia.

Het risico op een lijfstraf, gebruikelijk het toedienen van zweepslagen, is evident. Een dergelijke straf is gelijk aan foltering, minstens een onmenselijke en vernederende behandeling.

Ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker wordt door de autoriteiten in zijn vaderland niet beschermd tegen vervolging, integendeel.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan krachtens artikel 39/2 par. 1, tweede lid van de vreemdelingenwet :

1° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen;

2° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen,

hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld,

hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

Verzoeker maakt voorbehoud om bijkomende stukken bij te brengen, dewelke van belang zijn bij de beoordeling van de vraag naar subsidiaire bescherming en de asielaanvraag zelf.

Desgevallend zal de Raad met betrekking tot deze stukken aanvullende onderzoeksmaatregelen willen bevelen.

Gelet op de voorgaande toont verzoeker duidelijk het belang aan dat hij heeft bij onderhavig beroep.

De bestreden beslissing verwerpt de asielaanvraag van verzoeker en kan - bij ontstentenis van beroep - tot gevolg hebben dat verzoeker zou worden teruggedleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

Verzoeker heeft er alle belang bij om de hervorming te vragen van de bestreden beslissing gezien, indien hij dit niet doet, zijn meest elementaire mensenrechten in gevaar komen.

Verzoeker heeft aldus een geldig en voldoende belang. Zijn belang is persoonlijk, rechtstreeks, actueel en wettig."

2.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2. Nieuwe elementen

Op 11 december 2023 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan alsook van het risico bij terugkeer na verblijf in het buitenland en waarbij zij, behalve naar landeninformatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing, verwijst naar het rapport "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van UNAMA van juni 2023 als bijkomende informatiebron.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die

rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48, 48/2, 48/6, 49 en 49/2 “*en volgende*” van de Vreemdelingenwet doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van die wet. Evenmin kan worden ingezien op welke wijze de artikelen 49 en 49/2 van de Vreemdelingenwet, die betrekking hebben op de toelating tot het verblijf op het grondgebied en de mogelijkheden tot opheffing en intrekking van de status van begunstigden van internationale bescherming, *in casu* geschonden zouden zijn. Voorts voert verzoeker de schending aan van “*de uitvoeringsbesluiten van de Wet van 15 december 1980*”, zonder *in concreto* te verduidelijken welke specifieke bepalingen van welke specifieke “*uitvoeringsbesluiten*” door de bestreden beslissing geschonden zouden zijn en op welke wijze deze geschonden zouden zijn.

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 52 van de Vreemdelingenwet, moet worden opgemerkt dat deze bepaling werd opgeheven bij de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, in werking getreden op 22 maart 2018, en derhalve onbestaande is.

2.3.2.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij de vervolgingsfeiten die hij inroep niet aannemelijk heeft gemaakt, nu (i) er geen geloof kan worden gehecht aan de werkzaamheden die hij en zijn vader verricht zouden hebben voor het Afghaanse leger, waardoor ook de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over de problemen die zij gehad zouden hebben met de taliban, op basis van deze werkzaamheden, teniet wordt gedaan, (ii) verschillende problematische elementen in zijn verklaringen over deze problemen op zich de geloofwaardigheid hiervan aantasten, (iii) ook zijn verklaringen over andere elementen allesbehalve consistent blijken te zijn, en (iv) de documenten die hij voorlegt niet bij machte zijn de bestreden beslissing om te buigen, omdat (B) hij verder geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op zijn nood aan internationale bescherming, omdat (C) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (D) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien, en omdat (E) hij geenszins aantoonde en uit de beschikbare informatie niet blijkt dat eenieder die na een verblijf in het buitenland naar Afghanistan terugkeert zou dreigen te worden geconfronteerd met ernstige problemen of te worden gevisieerd of vervolgd en hij in gebreke blijft een

vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade omwille van zijn verblijf in Europa *in concreto* aannemelijk te maken. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten omdat hij en zijn vader door de taliban zouden zijn bedreigd omwille van hun werkzaamheden ten dienste van het Afghaans nationaal leger.

De Raad is na grondige lezing van het administratief dossier in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat aan verzoekers voorgehouden problemen met, en vrees voor, de taliban die hem ertoe zouden hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten, geen geloof kan worden gehecht.

De commissaris-generaal licht dit in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt toe:

“Vooreest kan er geen geloof worden gehecht aan de werkzaamheden die jij en jouw vader verricht zouden hebben voor het Afghaanse leger. Zo blijf je geen enkel idee te hebben over sinds wanneer jouw vader deze job zou uitgevoerd hebben (CGVS, p. 13). Nog kan je amper tot geen uitleg verstrekken over de werkplaats van jou en jouw vader (CGVS, p. 13-20). Je verklaart hierover enkel vaagweg dat jullie werkten bij een brigade in Sirkanay, op een grote plaats omgeven door muren, waar militaire personen aanwezig waren (CGVS, p. 13). Nogmaals gevraagd meer informatie te geven over waar dit juist was, wat voor plaats dit juist was, hoe dit daar georganiseerd werd, geraak je niet verder dan te stellen dat dit met het leger was (CGVS, p. 19-20). Gevraagd of dit dan rechtstreeks voor het leger was, of via een bedrijf dat samenwerkte met het leger, geef je aan dat dit voor een bedrijf in samenwerking met het leger zou geweest zijn (CGVS, p. 19-20). Hoewel jou dit meermaals gevraagd werd, slaag je er echter niet in de naam van dit bedrijf te geven, gezien je dit vergeten zou zijn (CGVS, p. 19-20). Je kan echter ook geen uitklaring bieden voor de reden waarom je dit dan vergeten zou zijn. Hier beperken jouw verklaringen zich namelijk tot het vage en nietszeggende “het was niet goed geplaatst in mijn brief” (CGVS, p. 19-20). Nochtans leg je wel documenten voor omtrent het werk van jouw vader waarin de naam van dit bedrijf meermaals vermeld wordt (zie administratief dossier, groene map, documenten 1a-1d). Gevraagd hoe het dan komt dat je dit niet weet ondanks het feit dat je dergelijke documenten in jouw bezit hebt, geef je enkel aan dat je de naam wel wist, maar dat je het vergeten bent (CGVS, p. 19-20). Dit volstaat geenszins om deze opmerkelijke hiaten in jouw kennis over de werkzaamheden van jou en jouw vader uit te klaren. Ook over onder wiens directe leiding jouw vader dan stond, wie zijn chef was in het bedrijf, blijf je geen enkel idee te hebben (CGVS, p. 25-26). Daarnaast blijf je geen verdere informatie te kunnen geven over het onderdeel van het leger met wie jullie juist samenwerkten. Hierover verklaar je aanvankelijk enkel “wij deden het lassen daar, weet u wat humvees zijn, wij lassen dat” (CGVS, p. 20). Nogmaals gevraagd voor welke dienst of onderdeel van het leger jullie juist werkten, zeg je enkel “het was het leger”, zonder ook maar enige verdere specificatie te kunnen geven (CGVS, p. 21-22). Nadat jou tot tweemaal toe gevraagd werd of je dan het Afghaanse leger of Afghan National Army (ANA) bedoelde, geef je uiteindelijk aan dat het inderdaad voor het ANA zou geweest zijn (CGVS, p. 21-22). Hierna uitgelegd dat het nationale leger onderverdeeld is in verschillende onderdelen, en gevraagd voor welke onderdelen jullie dan juist werkten, geef je aan dat er de 01 force is, maar dat jullie dan weer niet voor dit onderdeel van het Afghaanse leger zouden gewerkt hebben (CGVS, p. 21-22). Het tart echter alle logica, dat je wel een onderdeel van het leger zou kunnen noemen waarvoor jullie niet werkten, maar omtrent het onderdeel met wie jullie wel

nauw samenwerkten, dan weer niet verder geraakt dan te stellen dat dit om een brigade in Sirkanay was (CGVS, p. 21-22).

Ook jouw verdere verklaringen over deze brigade laten sterk te wensen over. Je kan hierover amper iets meer vertellen, en beperkt jouw verklaringen hieromtrent tot dat "het een grote brigade was, dat er checkpoints waren, als er gevechten met de taliban waren, dan brachten ze die naar ons" (CGVS, p. 21-22). Iets later verklaar je dan plots wel dat er 5000 tot 6000 personen werkzaam waren in deze brigade (CGVS, p. 24-25). In dit opzicht frappeert het echter, dat jouw vader en jij de enige werknemers van het bedrijf zouden geweest zijn die werkten voor een brigade die zoveel koppen zou tellen (CGVS, p. 24-25). Daarenboven kan niet aangenomen worden dat jouw verklaring over het aantal personen die daar werkten, meer zou zijn dan een blote bewering. Gevraagd hoe je dan op de hoogte bent gekomen van dit aantal, zeg enkel vaagweg dat je dit hoorde van mensen, dat ze dit zeiden (CGVS, p. 24-25). Verder doorgevraagd naar wie dat dan zei of wat je dan juist hoorde vertellen door deze mensen, geef je opnieuw enkel de uitermate vage verklaring dat dit door het leger gezegd werd, dat ze zeiden dat er veel mensen daar zijn en dat jullie de auto's herstellen (CGVS, p. 24-25). Je kan niet verder specificeren welke mensen van het leger dit juist zeiden, en stelt hierover enkel dat dit allemaal personen van het leger waren, waarna je verklaart dat ze naar jullie kwamen om dingen te herstellen, dat jullie hen thee aanboden en dat ze weer weg gingen als het werk gedaan was (CGVS, p. 24-25). Over het aantal humvees dat aanwezig was in de brigade, nochtans het voertuig waarop jullie werkzaamheden gefocust waren (zie boven), blijkt je dan weer geen enkel idee te hebben (CGVS, p. 24-25). Bovendien blijkt uit jouw latere verklaringen dat jullie niet veel contact zouden hebben met de mensen van het leger, en geef je aan dat jullie met jullie eigen werk bezig waren en niets met hen deden (CGVS, p. 25-26). Dat je dan via deze personen wel hoorde hoeveel mensen er in de brigade werkten, kan dan ook niet aangenomen worden, en is bovendien niet consistent met eerdere verklaringen waaruit juist bleek dat deze personen wel zaken tegen jullie vertelden en jullie hen thee aanboden (CGVS, p. 25).

Daarbij blijkt je geen enkel idee te hebben over wie de leiding had over deze brigade, wie daar de hoogste rang had (CGVS, p. 25-26). Gevraagd naar namen van de mensen die dan soms naar jullie kwamen om dingen te herstellen en daar even bleven praten, vernoem je een zekere N(...), K(...) en R(...) (CGVS, p. 25-26). Ook hier blijken jouw verklaringen zich te beperken tot een blote bewering. Gevraagd of dit dan de personen waren die je het beste kende, zeg je dat dit niet zo was en dat één naam aan veel mensen gegeven wordt in Afghanistan (CGVS, p. 25-26). Hieruit kan dus geenszins een persoonlijke affiniteit met één van voornoemde personen afgeleid worden. Nogmaals gevraagd naar namen van personen uit het leger die je daar regelmatig ontmoette en met wie je sprak, zeg je enkel dat dit allemaal hetzelfde was voor jou en dat ze op dezelfde manier kwamen als ze kapotte auto's hadden (CGVS, p. 25-26). Je hebt verder geen idee of ze een bepaalde rang hadden, of over welke rangen er zo bijvoorbeeld waren in het Afghaanse leger (CGVS, p. 25-26). Ook jouw beschrijving van hun uniformen blijft dermate vaag en summier, namelijk dat dit de twee kleuren grijs en groen had (CGVS, p. 25-26).

Nog blijkt je amper tot geen kennis te hebben over operaties die werden uitgevoerd door deze brigade. Je verklaart hierover dan weer enkel op uitermate algemene wijze "wanneer de taliban daar mijnen plaatsten, dan mensen informeerden hen en dan deden ze daar een bom en dan vechten ze tegen de taliban" (CGVS, p. 27). Gevraagd of je dan soms meer details hoorde over dergelijke operaties, verklaar je van niet (CGVS, p. 27). Bovenstaande verklaringen kunnen allerminst overtuigen dat jij jarenlang (zie onder) zou gewerkt hebben voor een onderdeel van het Afghaanse leger, waar je regelmatig contact zou gehad hebben met personen die werkten voor dit leger en die naar jou en jouw vader kwamen om herstellingen voor hen uit te voeren (zie boven).

Wat enkel verder frappeert is dat je, hoewel jij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) duidelijk verklaarde dat je samen met jouw vader voor de technische dienst van het leger werkte (Vragenlijst CGVS, vraag 5), op het CGVS plots beweert dat jij daar eigenlijk niet echt zou gewerkt hebben maar daar enkel was om jouw vader te ondersteunen, voedsel te brengen en gereedschap aan te geven (CGVS, p. 20). Je beweert hierover plots ook dat je zelf niet betaald werd voor wat je daar deed, maar enkel jouw vader (CGVS, p. 20). Gewezen op jouw aanvankelijke verklaringen over hoe jij moest werken, geld moest verdienen om jouw familie te ondersteunen en jouw broers en zussen naar school te laten gaan (CGVS, p. 13-15); zeg je dan plots dat jij en jouw vader samen betaald werden en dat jullie in totaal 10 000 Afghani kregen (CGVS, p. 20). Dit valt echter niet te rijmen met jouw vorige verklaringen, waarin je eigenlijk stelde dat jij daar niet betaald werd voor jouw werk, wat dus veronderstelt dat er ook geen "gezamenlijk loon" werd uitbetaald aan jouw vader waarin ook rekening werd gehouden met jouw werkzaamheden. Je blijkt daarenboven geen enkel idee te hebben over wat dan jouw deel zou uitgemaakt hebben, hoeveel er betaald werd voor het werk dat jij daar dan verrichtte (CGVS, p. 20). Je verklaart hierover dat jouw vader met hen sprak over het geld en dat jij daar niet in betrokken was (CGVS, p. 20). Gevraagd hoe je dan weet dat dit loon zowel voor het werk van jouw vader als jou betaald werd, geraak je niet verder dan te opperen dat het gewoon het geld was dat jullie kregen, dat je denkt dat jij niet betaald werd en dat het gewoon het geld was dat jouw vader betaald werd (CGVS, p. 20). Uit voorgaande verklaring kan dan weer

geenszins worden afgeleid dat dit om een gezamenlijk loon zou gaan, integendeel. Bovendien komt het loonbedrag dat je hier aangeeft dan weer niet overeen met voorgaande verklaringen, waarin je stelde dat jullie daar 11 000 tot 12 000 Afghani per maand verdienden (CGVS, p. 14). Dat jouw verklaringen over jouw eigen rol in deze werkzaamheden niet consistent te noemen vallen, blijkt enkel verder uit het feit dat je bij jouw aanmelding als minderjarige enkel sprak over het werk van jouw vader en geenszins vernoemde dat jij met hem zou samengewerkt hebben (Fiche "Mineur Etranger Non Accompagné", onder "Motif de l'immigration en Belgique"). Hiermee geconfronteerd, ontken je dit daar niet vermeld te hebben en beweer je dat je daar toen ook gezegd zou hebben dat jij jouw vader hielp en hem het gereedschap gaf (CGVS, p. 28). Dit blijkt geenszins uit hoe jouw verklaringen daar werden weergegeven. Het louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen, kan bovendien geenszins volstaan als verschoning voor het afleggen van tegenstrijdige verklaringen.

Daarbij kan je geen overtuigende verklaringen afleggen over de inhoud van het werk van jou en jouw vader. Gevraagd wat jouw vader daar dan juist deed, antwoord je erg beperkt met "jobs zoals lassen". Verder doorgevraagd en aangemoedigd om te vertellen wat hij daar dan exact deed, wat die "jobs zoals lassen" dan inhouden, welke taken jouw vader daar dan allemaal had, geraak je wederom niet verder dan "hij deed het lassen" (CGVS, p. 23). Nogmaals gevraagd om meer in detail te vertellen wat de inhoud dan juist was van deze job, wat jouw vader dan allemaal moest doen als lasser voor die brigade, beperken jouw verklaringen zich opnieuw tot de bijster summiere woorden "wat kapot was, moest hij herstellen" (CGVS, p. 23). Geprobeerd om voorbeelden los te krijgen van wat hij dan juist moest herstellen, kan ook het vage "deuren, bovenkant auto, wielen" (CGVS, p. 23) niet overtuigen. Ook jouw verklaringen over jouw eigen taken tijdens deze werkzaamheden laten te wensen over. Je zegt dat je hielp met het herstellen van dingen, waarna jou gevraagd werd wat dit dan juist inhield, waarop je stelt dat je enkel eten bracht, de hamer enzo gaf (CGVS, p. 23-24). Dergelijke vage, algemene, beperkte en geenszins doorleefde verklaringen kunnen niet overtuigen. Later verklaar je dan dat jullie samen dingen lasten (CGVS, p. 23-24), wat dan eigenlijk opnieuw iets anders is dan hetgeen het je voordien verklaarde.

Je bevestigt wel dat je goed kon zien wat jouw vader allemaal deed tijdens zijn werkzaamheden daar (CGVS, p. 23-24). Nochtans blijkt ook jouw kennis hierover ondermaats. Gevraagd welke zaken dan het meest hersteld moesten worden, spreek je enkel van "de wielhouder, die dingen vaak en de motorkap" (CGVS, p. 23-24). Gevraagd wat je dan juist bedoelt met het herstellen van de motorkap, geef je opnieuw enkel enorm vaag aan dat het deel dat gebroken was naar jullie gebracht werd, dat het niet uitmaakte wat het was, het dak ofzo en dat jullie dat herstelden (CGVS, p. 23-24). Nogmaals de kans gegeven om uitleg te geven over specifieke delen van de motorkap die soms kapot waren, opper je enkel "de houders, stangen" (CGVS, p. 23-24). Ook hierop ingegaan en gevraagd wat deze zaken dan juist zijn, van wat dit juist houders of stangen waren, geef je opnieuw heel vaag en algemeen aan dat het een deel was vanonder, een ijzeren bar die vaak kapot was, en ook veren voor balans en een ijzeren stang" (CGVS, p. 23-24). Hierna ingegaan op die veren en gevraagd naar de manier waarop deze zaken dan hersteld moesten worden, stel je opnieuw enkel heel summier "dan deden we lassen" (CGVS, p. 23-24). Aangegeven dat het CGVS zich wil voorstellen hoe dit juist verloopt, gevraagd om stap voor stap, actie voor actie uit te leggen hoe dit gedaan werd, geraak je opnieuw niet veel verder dan "er waren verschillende situaties, als de veer in het midden was gebroken, dan moesten we het met een extra ijzer doen, als het niet serieus was, gewoon met lassen" (CGVS, p. 23-24). Ook over het materiaal dat jullie hierbij gebruikten, kan je enkel vage en ontoereikende verklaringen afleggen. Je vernoemt hierover aanvankelijk enkel een schroevendraaier, hamer en generator (CGVS, p. 27-28). Nadat jou gevraagd werd of er dan nog dingen waren, spreek je weer heel algemeen over gereedschap om te lassen, stangen om te lassen (CGVS, p. 27-28). Gevraagd wat voor materiaal je dan juist gebruikt om te lassen, spreek je zeer algemeen en niet verder gedefinieerd over "het is zoals een kabel verbonden met een generator en een houder verbonden met waar je het lassen mee doet" (CGVS, p. 27-28). Bovenstaande beperkte verklaringen kunnen geenszins aantonen dat jij jaren lang (zie onder) zou samengewerkt hebben met jouw vader in het herstellen van voertuigen van het leger. Integendeel, van iemand die jarenlang dergelijke taken uitvoerde, daarbij assisteerde of deze op zijn minst nauw kon observeren, kan verwacht worden dat deze een meer gedetailleerde kennis zou kunnen tentoonspreiden over de herstellingen die daar werden uitgevoerd, de manier waarop zij werden uitgevoerd, of het materiaal dat daarbij gebruikt werd.

Wat verder frappeert, is dat je geen enkel document over jouw werkzaamheden voor dit bedrijf kan neerleggen. Je stelt wel documenten gehad te hebben, maar deze verloren te zijn (CGVS, p. 20-21). Gevraagd naar welke documenten je dan had, stel je dat je enkel een badge had (CGVS, p. 20-21). Ook jouw verklaringen over de manier waarop je deze documenten verloren hebt, blijken immens vaag te zijn, ergo niet overtuigend. Je verklaart dat je die thuis verloren bent, dat ze zeiden dat het verloren is (CGVS, p. 20-21). Gevraagd wanneer dit dan was, zeg je enkel dat het al heel lang geleden was, dat het misschien ergens in een zak was (CGVS, p. 20-21). Gezien je hier geen enkele verdere specificatie gaf over wanneer je deze documenten dan juist verloor, werd jou gevraagd wanneer je dan besepte dat je ze verloren waren (CGVS, p. 20-21). Opnieuw beperken jouw verklaringen zich tot "lang geleden praatte ik met mijn moeder

en ik zei kan je kijken waar mijn kaart is, ze zei nee het is niet daar” (CGVS, p. 20-21). Nogmaals gevraagd wanneer dit dan was, gezien je hier nog steeds geen antwoord op bood, zeg je dat dit was toen je vertrok, dat jij jouw documenten toen achterliet in een kamer en dat het één en ander weg was, ze zeiden dat het niet daar was (CGVS, p. 20-21). Dat er echter dermate roekeloos en onvoorzichtig zou omgegaan worden met documenten die verband houden met jouw reden om het land te verlaten en die belangrijk zijn in het kader van de procedure in jouw verzoek om internationale bescherming, kan niet aannemelijk geacht worden. Uit het feit dat je wel een heel aantal documenten omtrent het werk van jouw vader voorlegt, kan bovendien afgeleid worden dat jouw familie zich wel degelijk bewust is van het belang van dergelijke documenten in deze context.

Wanneer jou gevraagd wordt om een beschrijving te geven van de badge die je zou gehad hebben, stel je enkel dat dit een groene kaart was (CGVS, p. 21). Ook doorgevraagd naar verdere details van deze kaart, geraak je niet verder dan “iets als een badge, ik ging er mee binnen” (CGVS, p. 21). Zelfs wanneer jou tot een derde keer toe gevraagd werd om aan te geven wat er te zien is op de badge, beperken jouw verklaringen zich tot “het ging nu weg van mijn geheugen, mijn naam stond daar” (CGVS, p. 21). Je blijft zelfs niet te weten of er nog andere dingen op de badge stonden dan jouw naam (CGVS, p. 21). Je legt wel een badge neer van jouw vader. De kaart in kwestie is een grotendeels witte kaart, met blauwe omranding, met daarop het logo van het bedrijf, waarop een foto, de naam van jouw vader, het nummer van zijn identiteitskaart, zijn positie binnen het bedrijf, geboortedatum en afgiftedatum van de kaart staan aangeduid (zie administratief dossier, groene map, document 3; CGVS, p. 21). Uit jouw verklaringen blijkt bovendien dat jouw badge dezelfde als deze van jouw vader zou geweest zijn (CGVS, p. 21). Dat je desondanks het feit dat je ook dit document zelf neerlegt, zo weinig kan vertellen over wat er dan op jouw badge zou gestaan hebben, tart alle verbeelding. Bovendien blijkt de badge van jouw vader niet groen te zijn, maar grotendeels wit, met blauwe omranding (zie boven). Hierop gewezen, stel je plots dat de kleur van de badge anders was, maar de inhoud hetzelfde (CGVS, p. 21). Gezien je dit pas na confrontatie zo verklaart, kan dit geenszins dienen als verschoning. Hierbij moet wel in acht genomen worden dat de tolk tijdens jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS verduidelijkte dat het Pashtu woord voor groen, zowel groen als blauw kan betekenen (CGVS, p. 21). Gezien je plots echter zelf verklaarde dat de kleur van de badge van jouw vader anders was dan dat van jouw badge (zie boven), kan ook dit niet volstaan als uitklaring, temeer gezien de hoofdkleur van de badge van jouw vader niet groen of blauw maar wit bleek te zijn (zie boven). Nog blij je zelf geen enkele uitklaring te kunnen bieden over de reden waarom het kleur van beide badges zou verschillen (CGVS, p. 21). Je zegt hierover enkel dat je dit niet weet, dat jouw vader deze kaart maakte en hem gebruikte (CGVS, p. 21). Ook jij zou deze kaart echter gebruikt hebben, zoals blijkt uit jouw voorgaande verklaringen waarin je stelde dat je met deze badge binnen zou gegaan zijn (zie boven). Dat klaart niet waarom jullie een verschillende badge zouden hebben gehad.

Dieper ingegaan op de procedure om jullie werkplaats binnen te geraken, stel je dan echter plots dat er niet echt een procedure was en dat jullie gewoon naar binnen gingen (CGVS, p. 27-28). Je verklaart hierover verder dat jullie zich niet dienden te identificeren bij binnenkomst, en dat er later een persoon kwam die keek naar jullie kaarten (CGVS, p. 27-28). Over deze persoon kan je echter ook geenszins specificeren wie dat dan juist was, en beperken jouw verklaringen zich tot “het was een persoon in de brigade” (CGVS, p. 27-28). Omwille van bovenstaande kan de badge van jouw vader dan ook geenszins dienen om jouw ongeloofwaardig bevonden verklaringen over dit document op zich en jullie werkzaamheden in het algemeen te ondersteunen. Uit dit document valt bovendien enkel af te leiden dat de persoon van wie de badge is, werkte voor een bepaald bedrijf. Enige vorm van samenwerking met de Afghaanse overheid of de veiligheidsdiensten kan hier allerminst uit afgeleid worden. Bovendien kan je ook niet aantonen dat de persoon wiens naam en foto op de badge staan wel degelijk jouw vader is. Je legt immers geen documenten neer om zijn identiteit of jullie familieband te ondersteunen.

Ook de overige documenten die je neerlegt over het werk van jouw vader zijn niet in staat de beoordeling van het CGVS in deze te wijzigen. Over de documenten omtrent het werk van jouw vader werd hierboven reeds aangehaald dat het toch wel bijzonder bevreemdend is dat je geen idee hebt wat hier op staat of voor welk bedrijf jouw vader zou gewerkt hebben. Een dergelijk gebrek aan interesse in deze documenten en gebrek aan kennis hierover, tast de geloofwaardigheid van jouw verklaarde vluchtmotieven enkel verder aan. Bovendien valt op dat in die documenten geenszins sprake is van een werkplaats in Sirkanay, zoals jij verklaarde, maar in Nawabad, een plaats op 4.1 kilometer van Sirkanay (zie administratief dossier, groene map, documenten 1a en 1b; blauwe map, document 4). Indien jij en jouw vader daar gewerkt zouden hebben, kan verwacht worden dat je op zijn minst accurate verklaringen zou kunnen afleggen over de exacte locatie van jullie werkplaats. Op deze manier halen deze documenten de geloofwaardigheid van jouw verklaringen eerder verder onderuit, dan dat zij deze kunnen ondersteunen. Ook hier moet benadrukt worden dat je niet kan aantonen dat de persoon wiens naam en foto op deze documenten staan, wel degelijk jouw vader is. Je legt immers geen documenten neer om zijn identiteit of jullie familieband te ondersteunen. Hetzelfde moet gezegd worden over de foto's die je neerlegt van jouw vader op zijn werk. Op deze foto's zijn bovendien enkel politievoertuigen te zien, waardoor zij geenszins

jullie beweerde samenwerking met het leger kunnen ondersteunen (zie administratief dossier, groene map, document 2). Gevraagd of het onderdeel van het leger waarvoor jullie werkten iets te maken had met de Afghaanse politie, zegt je vaagweg “de brigade was daar, de politie was daar, op de grens, zij brachten eten voor hen, er waren checkpoints voor hen” (CGVS, p. 22-23). Hieruit kan geen duidelijk verband afgeleid worden tussen de Afghaanse politie en de afdeling van het leger met wie jullie zouden samengewerkt hebben. Gevraagd of jouw vader ooit voor de politie werkte, zeg je van wel, maar gevraagd wanneer hij dit dan deed kan je dit geenszins aangeven en zeg je dat je daar toen zelf niet was (CGVS, p. 22-23). Je verklaart bovendien dat het bedrijf waarvoor jullie werkten enkel samenwerkte met het ANA (CGVS, p. 22-23). Bovenstaande kan dan ook allerm minst volstaan om aan te tonen dat jouw vader wel degelijk met het Afghaanse leger zou samengewerkt hebben, integendeel. Het is zelfs bijzonder opmerkelijk dat je wel foto's neerlegt van zijn samenwerking met de politie, maar niets over zijn samenwerking met het leger, het motief waarop jouw verzoek voor internationale bescherming gestoeld is. Daarenboven benadrukt het CGVS dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen. In acht genomen dat je sinds jouw tien jaar samen met jouw vader dit werk verricht zou hebben, en op basis van jouw verklaringen over jouw leeftijd en vertrek uit het land (CGVS, p. 26-27; p. 28-32; Verklaring DVZ vraag 4 en 34), kan afgeleid worden dat je toch zeker vijf jaar met jouw vader bij de brigade zou gewerkt hebben. Dat je desondanks deze toch wel niet geringe periode, zo weinig informatie kan geven over jullie werkzaamheden daar en dat de informatie die je wel kan geven dermate vaag, summier inconsistent en niet doorleefd genoemd kan worden, zoals hierboven ruimschoots aangegeven, toont aan dat er geen geloof gehecht kan worden aan jouw verklaringen over jullie werkzaamheden voor het Afghaanse leger. Er kan redelijkerwijze worden verwacht dat je enige kennis hebt over het voorgehouden werk van jou en jouw vader en je in staat bent om te antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent jullie werkzaamheden van alsook een aantal gegevens op een doorleefde wijze kan toelichten en situeren. Rekening houdend met het belang van het profiel van jou en jouw vader, dat aan de basis zou liggen van jouw vrees ten aanzien van de taliban, vormt jouw jonge leeftijd geen afdoende verklaring voor de lacunes in jouw kennis.

Dit doet ook de geloofwaardigheid van jouw verklaringen over de problemen die jullie gehad zouden hebben met de taliban, op basis van deze werkzaamheden, reeds teniet. Daarnaast zijn er ook verschillende problematische elementen in jouw verklaringen over deze problemen op zich die de geloofwaardigheid van jouw verklaringen daaromtrent aantasten.

Zo blij je geen consistente verklaringen af te kunnen leggen over de problemen die jullie voor jullie vertrek uit Afghanistan zouden gekend hebben met de taliban. Uit jouw verklaringen op het CGVS blijkt dat de taliban voor jouw vertrek geen huisbezoeken bij jullie zou uitgevoerd hebben (CGVS, p. 29). Je verklaart hierover dat zij toen niet konden komen, omdat de regering daar toen aanwezig was (CGVS, p. 29). De taliban zouden gewoon langs gekomen zijn, de brieven gegooid hebben, terug weg gegaan zijn of met de ouderen gaan praten zijn (CGVS, p. 29). Dit valt niet overeenstemmen met hoe je dit bij de DVZ verklaarde. Daar stelde je namelijk dat de taliban soms thuis naar jullie kwamen zoeken en ook dreigbrieven stuurden (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Dit veronderstelt dus dat zij zowel naar jullie huis kwamen om jullie te zoeken, als dat zij dreigbrieven afleverden. Hierop gewezen, ontken je dit ooit zo gezegd te hebben bij de DVZ (CGVS, p. 30). Het louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen, kan echter geenszins volstaan als verschoning voor het afleggen van tegenstrijdige verklaringen. Bovendien gaf je bij aanvang van jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS aan dat het interview op de DVZ goed verlopen was, dat jouw verklaringen jou daar na afloop werden voorgelezen in het Pashtu en dat je geen verdere opmerkingen wenste te maken over dat interview (CGVS, p. 5).

Bovendien valt het feit dat de taliban niet langskwamen omdat de regering toen de macht had in jouw regio (zie boven) niet te rijmen met jouw verklaringen over de veiligheidssituatie in de regio. Daar stelde je namelijk net dat er één checkpoint aanwezig was, ver van jouw dorp, en dat de regering in het dorp niet aanwezig was (CGVS, p. 15-16). Over de taliban verklaarde je dat ze dreigbrieven afleverden in het dorp, maar daar ook effectief mensen kwamen aanvallen met wie ze problemen hadden (CGVS, p. 16). Dit wijst erop dat zij daar wel degelijk in staat toe moeten geweest zijn, wat dan weer niet overeen te stemmen valt met jouw verklaringen over de reden waarom ze dan niet bij jullie thuis langskwamen en zich beperkten tot het afgeven van een dreigbrief. Hierop gewezen, pas je jouw verklaringen over de reden waarom ze dit niet deden aan, en stel je dat dit bij jullie niet gebeurde omdat jullie niet thuis waren. Je verklaart dat ze wel kwamen, maar dat ze zagen dat jullie niet thuis waren (CGVS, p. 29). Ten eerste bied je hiermee geenszins een uitklaring voor bovenstaande inconsistenties. Integendeel, je verklaart plots opnieuw dat de taliban langs kwamen op zoek naar jullie, hoewel je dit hiervoor nog in alle talen trachtte te ontkennen.

Bovenstaande toont bovendien aan dat je jouw verklaringen tracht aan te passen naar gelang de vraagstelling, wat jouw geloofwaardigheid geenszins ten goede komt.

Daarnaast kunnen ook jouw verklaringen over waar jullie dan wel waren als jullie niet thuis waren niet overtuigen. Je verklaart dat de taliban niet overdag kwamen, maar 's nachts (CGVS, p. 16). Gevraagd waar jullie dan sliepen, geef je eerst geen antwoord, en kaats je de vraag terug met de woorden "zoals wat?" (CGVS, p. 29-30). Ook nogmaals gevraagd waar jullie dan wel sliepen, lijkt het erop dat je opnieuw de vraag tracht te ontwijken, en stel je enkel "zoals wat, het is liggen of slapen" (CGVS, p. 29-30). Tot een derde keer toe gevraagd naar de plaats waar jullie toen sliepen, geef je aan dat jullie thuis sliepen, daar een kamer hadden (CGVS, p. 29-30), waaruit enkel afgeleid kan worden dat jullie dan wel thuis waren en niet op een andere plaats zoals je trachtte te laten uitschijnen. Na confrontatie, zeg je dat jullie een kamer hadden genomen, een huis, dat jullie daar verbleven en dat dit drie minuten van het leger was (CGVS, p. 29-30). Jullie zouden daar elke nacht gebleven zijn, en één of twee keer in het geniep naar huis gegaan zijn (CGVS, p. 29-30). Gewezen op het feit dat je voordien verklaarde dat jullie geen voorzorgen namen tijdens jullie werkzaamheden voor het leger, klaar je ook deze inconsistentie niet uit (CGVS, p. 29-30, p. 28). Opnieuw antwoord je enkel met de woorden "zoals wat", waarop jou verduidelijkt wordt dat het in het geniep naar huis komen toch gezien kan worden als een voorbeeld van voorzorgen nemen. Hierop kom je niet verder dan bevestigend te antwoorden (CGVS, p. 29-30). Daarnaast opper je dat jullie één keer per week naar huis kwamen, één nacht bleven en dan terugkeerden. Dit komt dan weer niet overeen met wat je hierover voordien verklaarde, waar je namelijk zei dat jullie maar één of twee keer in het geniep naar huis kwamen (zie boven). Op basis van bovenstaande wordt de geloofwaardigheid van jouw verklaringen dan ook uitgehold.

Daarbij blijkt je bij de DVZ met geen woord gerept te hebben over de bezoeken van de taliban aan de dorpsouderen (CGVS, p. 18, 19, 30, 31; Vragenlijst CGVS, vraag 5). Hierop gewezen, stel je dat je bij de DVZ antwoordde op de vragen die ze stelden, en dat je het op het CGVS wel zei omdat het jou werd gevraagd (CGVS, p. 30). Dit kan echter geenszins volstaan als uitklaring. Op de DVZ werd jou immers duidelijk gevraagd een overzicht te geven van alle feiten die geleid hadden tot jouw vlucht uit jouw land van herkomst (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Bij aanvang van jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS gaf je bovendien aan dat het interview op de DVZ goed verlopen was, dat jouw verklaringen jou daar werden voorgelezen in het Pashtu en dat je geen opmerkingen wenste te geven over dit interview (CGVS, p. 5). Je bevestigde bovendien uitdrukkelijk dat je daar alle redenen kon geven die geleid hadden tot jouw vertrek uit Afghanistan, dat je daar elk element kon aangeven dat leidde tot jouw vertrek of dat aanleiding geeft tot het feit dat je niet meer terug kan keren naar Afghanistan (CGVS, p. 5). Ook zo wordt de geloofwaardigheid van jouw verklaringen op de helling gezet.

Over de dreigbrieven die je aanhaalt en voorlegt (CGVS, p. 6, 18, 29; zie administratief dossier, groene map, document 5) valt op dat je geen flauw benul blijkt te hebben over wat er juist in deze brieven zou staan. Je verklaart dat je niet kan lezen, dat je het niet weet, dat ze daar zijn (CGVS, p. 31). Gevraagd of jij of jouw vader dan niemand vroegen om deze brieven voor te lezen, geef je aan van niet (CGVS, p. 31). Gevraagd om welke reden jullie dit niet deden, haal je enkel aan dat jullie niet konden lezen (CGVS, p. 31). Hiermee geef je geen enkele uitklaring voor waarom jullie dit dan niet vroegen aan iemand die wel kon lezen. Gewezen op het feit dat dergelijke documenten toch wel belangrijke informatie bevatten in het kader van de bedreigingen waarvoor jullie het land verlieten en gevraagd om welke reden ze dit dan niet vroegen aan iemand die wel kon lezen, zeg je enkel dat jullie dit toen niet begrepen (CGVS, p. 31). Ook dit kan geenszins volstaan. Ook gevraagd om welke reden je ook hier niet aan iemand hulp vroeg om meer te weten over de documenten die je voorlegde in het kader van jouw procedure, stel je enkel dat je dit niet deed zonder hier ook maar enige uitklaring voor te bieden (CGVS, p. 31).

Over de dreigbrieven op zich dient nog benadrukt te worden dat deze is onvoldoende zijn om aan te tonen dat jij of jouw familie problemen had met de Taliban. Documenten kunnen jouw verklaringen pas ondersteunen wanneer deze geloofwaardig bevonden worden en in lijn liggen met de beschikbare informatie. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven van de taliban voor de machtsovername, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Bovendien blijkt uit de vertaling van de brieven dat zij dateren van 30/05/1441 (i.e. 26/01/2020, zie administratief dossier, blauwe map, document 5) en 25/12/1441 (i.e. 13/09/2020, zie administratief dossier, blauwe map, document 5). Jij zou Afghanistan verlaten hebben in augustus 2021 (Verklaring DVZ, vraag 34). Volgens jouw verklaringen dateerde de eerste dreigbrief van zes tot acht maanden voor jouw vertrek, wat erop neerkomt dat deze brief ten vroegste van januari 2021 kan dateren, en de tweede

dreigbrief van drie of vier maanden voor jouw vertrek, wat neerkomt op april of mei 2021 (CGVS, p. 29). Dat jouw verklaringen ook hier geheel niet overeenstemmen met de documenten die je voorlegt, holt de geloofwaardigheid van jouw verklaringen enkel verder uit. Bovendien valt op dat in de tweede dreigbrief, melding wordt gemaakt van een broer van jouw vader, een zekere B(...), die ook al zou aangepakt zijn door de taliban (zie administratief dossier, groene map, document 5). Over deze persoon rept je echter met geen woord tijdens jouw verklaringen op het CGVS, hoewel dit verwacht kan worden indien een familielid ook al problemen kende met de taliban en de taliban naar deze persoon verwijst bij jullie bedreigingen (CGVS, p. 1-35). Nogmaals stel je door bovenstaande elementen de geloofwaardigheid van jouw verklaringen op de proef.

Nog kan je geen overtuigende verklaringen afleggen over de manier waarop jij en jouw vader reageerden op de bedreigingen die jullie ontvingen door de taliban. Hieruit blijkt namelijk dat jullie geen enkele vorm van voorzorgen namen sinds de eerste bedreiging, die reeds acht tot zes maanden voor jullie vertrek plaatsvond (CGVS, p. 31-32; p. 29). Je verklaart enkel dat jouw vader en jij zijn gevlucht en dat de taliban jullie thuis kwamen zoeken (CGVS, p. 31-32). Gevraagd of jullie toen iets vertelden tegen jullie werkgever, zeg je dat niet te weten (CGVS, p. 31-32). Uit jullie verklaringen blijkt bovendien dat jullie niet stopten met jullie werk ondanks de bedreigingen, en dit omdat er volgens jou geen andere jobs waren (CGVS, p. 31-32). Je verklaart hierover dat jullie geen andere job hebben en dat je de job doet die je kent (CGVS, p. 31-32). Gevraagd of jullie dan probeerden een andere job te vinden als lasser, maar dan buiten het leger of daarnaar geïnformeerd hebben, zeg je van niet (CGVS, p. 31-32). Bovenstaande straalt enkel verder negatief af op de geloofwaardigheid van jouw verklaringen.

Ook over de huisbezoeken van de taliban na jouw vertrek uit Afghanistan, schieten jouw verklaringen tekort. Zo kan je niet echt aangeven hoeveel keer de taliban dan nog zouden langs gekomen zijn. Jouw verklaringen hierover lopen uiteen van vijf of zes keer, tot mogelijks tien (CGVS, p. 10). Gevraagd of je geen idee hebt of het nu over vijf, zes of tien keren zou gaan, herhaal je enkel dat het mogelijks tien keer was (CGVS, p. 10). Gevraagd om welke reden je denkt dat het mogelijks wel tien keer kon zijn, zeg je enkel dat jouw moeder dit zei (CGVS, p. 10). Hierop doorgevraagd naar wat ze dan exact zei, zeg je enkel dat ze zei dat de taliban toen zeiden "waar zijn ze, vind ze voor ons" (CGVS, p. 10). Uit voorgaande, kan echter op geen enkele manier afgeleid worden dat de taliban na vertrek nog tien keer zouden langs gekomen zijn. Nog zijn jouw verklaringen over deze bezoeken op zich bijster vaag. Je kan hierover enkel aangeven dat ze met jouw moeder spraken, vroegen waar jullie waren, zeiden dat ze jullie moesten vinden en dat ze anders dreigden de familie mee te nemen (CGVS, p. 31). Gevraagd hoe het dan komt dat ze nooit effectief iets tegenover de familie deden, hoewel ze nog verschillende keren bij hen langskwamen, dit letterlijk dreigden te doen, en ze nu bovendien alle macht hebben om dit waar te maken, opper je dat het ging om jullie job en dat ze niets doen met vrouwen en kinderen (CGVS, p. 32). Gezien je echter voordien letterlijk verklaarde dat ze ook de familie iets dreigden aan te doen, kan je op deze manier allerminst uitklaring bieden. Nogmaals wordt zo afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van jouw verklaringen.

Omwille van al deze redenen moet worden geconcludeerd dat u de vervolgingsfeiten die u inroept niet aannemelijk hebt gemaakt. Ze vormen bijgevolg geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming.

Tot slot wil het CGVS benadrukken dat ook jouw verklaringen over andere elementen allesbehalve consistent blijken te zijn. Over jouw vader verklaar je bijvoorbeeld dat je hem kwijtraakte in Iran, dat hij nooit meer terugkeerde naar Afghanistan en dat de laatste informatie die je had over zijn verblijfplaats was dat hij in Iran was (CGVS, p. 8-9). Bij jouw aanmelding als minderjarige, verklaarde je nochtans dat jouw vader in Tango Camp verbleef (Fiche "Mineur Etranger Non Accompagné", onder "famille"). Na confrontatie ontken je dit daar zo verklaard te hebben (CGVS, p. 9). Het louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen, kan echt allerminst dienen als verschoning voor het afleggen van tegenstrijdige verklaringen. Ook jouw verklaringen over jouw reis van Afghanistan naar België blijken niet eensluidend. Hierover verklaarde je bij de DVZ namelijk dat deze reis 10 000 euro kostte en dat jouw vader dit betaalde (Verklaring DVZ, vraag 33). Op het CGVS verklaar je hierover echter dat de reis 13 000 of 14 000 Afghani zou gekost hebben en dat je geen idee hebt hoeveel euro dit zou zijn (CGVS, p. 15). Gewezen op jouw strijdige verklaringen hieromtrent, opper je enkel "mijn vriend" (CGVS, p. 15), waarmee je geenszins uitklaring of verschoning biedt. Gevraagd of het mogelijk is dat het 10 000 Euro was, stel je van wel (CGVS, p. 15). Bovenstaande bedragen kunnen echter allerminst overeenstemmen, gezien uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat 13 000 Afghani overeenkomt met 137,1371 Euro (zie administratief dossier, blauwe map, document 3). Nog verklaar je ten overstaan van het CGVS dat het jouw maternale oom was die de reis betaalde (CGVS, p. 15), in tegenstelling tot jouw vader zoals je dit bij de DVZ verklaarde (zie boven). Bovenstaande elementen tasten ook jouw algemene geloofwaardigheid drastisch aan.

De overige documenten die je voorlegt, zijn niet bij machte de beslissing van het CGVS om te buigen. De enveloppe waarmee jouw documenten jou werden toegestuurd kunnen enkel jouw verklaringen over dit

element, contact met familieleden in Afghanistan en hun verblijfplaats ondersteunen. Deze elementen staan hier niet ter discussie.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat je jouw vrees voor vervolging niet aannemelijk hebt gemaakt."

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop zij haar beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing op basis waarvan de commissaris-generaal terecht besluit dat verzoeker zijn vluchtrelaas niet aannemelijk maakt en er geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen over de gebeurtenissen die de aanleiding zouden hebben gevormd voor zijn vertrek, te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich in wezen te beperken tot het poneren van een vrees voor vervolging en het herhalen van de kern van zijn relaas, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Het geheel aan verzoekers verklaringen en documenten, alsook zijn individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, acht de Raad de voorgaande bevindingen ruim voldoende om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van problemen met – en een geponde vrees voor vervolging door – de taliban.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden inzake de erkenning van vluchtelingen die worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift tevens aan dat hij vreest om bij terugkeer naar zijn land van herkomst als een ongelovige te zullen worden beschouwd door de taliban, omwille van het feit dat hij in België bescherming heeft gezocht.

Wat dit betreft, kan op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de de-factoregering opnieuw *het Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar)* (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de-factotalibanregering, evenals de provinciale de-factoregeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-factoministerie zijn regels

op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *“Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate”*, van 15 juni 2022 in EUAA *“Afghanistan security situation”* augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft *“zina”*– i.e. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *“Taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*Ministry of Communications and Information Technology*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met *“immorele inhoud”* te beperken. (EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *“Taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangaf dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *“Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”*, 8 December 2021 in EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pasjtloe-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pasjtloe-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *“Afghanistan*

targeting of individuals”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI Query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

In casu dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) geen vrees omwille van (gepercipieerde) verwestering heeft aangehaald en dat ook zijn advocaat en voogd hiervan geen melding hebben gemaakt (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 32-33). De Raad wijst erop dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt en dat het niet aan de *protection officer* van het CGVS is om het gehoor te sturen. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoeker hierover in zijn verzoekschrift bijkomende verklaringen kon afleggen en dat hij via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen inzake deze vrees kon voorleggen, een mogelijkheid waarvan hij ook gebruik heeft gemaakt.

Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot de loutere bewering als zou hij, omwille van het feit dat hij in België verbleven heeft en hier om internationale bescherming heeft verzocht “*bij ongelovigen*”, door de taliban als “*ongelovige*” worden beschouwd en vervolgd, zonder dit *in concreto* te onderbouwen, laat staan aannemelijk te maken. Met dergelijk summier en niet verder uitgewerkt betoog maakt verzoeker,

die bijna twee jaar in België is en – gelet op zijn leeftijd bij vertrek, zijnde vijftien jaar – een groot deel van zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht, evenwel niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn verblijf in België dreigt te worden vervolgd of gevisieerd.

Er dient te worden vastgesteld dat zelfs zo kan worden aangenomen dat verzoeker een deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht, verzoeker nalaat om *in concreto* aan te tonen dat zijn louter verblijf in Europa hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan, te meer verzoeker tot ongeveer zijn vijftien jaar in Afghanistan heeft verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Hierbij dient nog aangestipt te worden dat verzoeker niet aantoonde dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij nog steeds contact heeft met zijn familie in Afghanistan (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9-10). Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pasjtoue en aanduidt soennitisch moslim te zijn (*Ibid.*, p. 11).

Waar verzoeker voorts in zijn verzoekschrift aangeeft dat hij in België naar school gaat, vrienden en vriendinnen heeft en hij niet inziet hoe hij zich nog zou kunnen aanpassen aan de manier van leven zoals voorgeschreven in Afghanistan, toont hij niet concreet aan dat hij dermate zou zijn verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en zijn leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Evenmin wordt aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van verzoekers politieke of religieuze overtuiging.

De Raad wijst er bovendien op dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft om een dreigende vervolging te ontlopen wegens niet-naleving van heersende regels en normen in Afghanistan, en dit als uiting of toeschrijving van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog stelt dat de taliban de regels inzake kledij, haartooi, omgang met vrouwen, alcohol en dergelijke meer nog hebben verstrengd, wijst de Raad erop dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoonde dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar de provincie Kunar als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door louter te betogen dat de taliban deze regels nog meer hebben verstrengd, zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

Uit wat voorafgaat blijkt dat wat verzoeker heden uiteenzet te summier en te beperkt is alsook de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking mist om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Er kan niet blijken dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er sprake is van gewijzigde opvattingen, een gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen, zoals vormgegeven door de taliban.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest met nummer 288 831 van de Raad van 12 mei 2023 in de zaak RvV 287 253, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van dit arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die nog maar twee jaar in België is en een groot deel van zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen en is de vraag naar de beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst *in casu* niet relevant.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn voorgehouden problemen met – en vrees voor – de taliban, niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet

voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova* e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*)

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevriezing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de National Resistance Front (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en hit-and-runaanvallen gericht op checkpoints en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van 'improvised explosive devices' (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, i.e. 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De UN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI Query Afghanistan, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld

aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *“Country Guidance Afghanistan”* van EUAA van januari 2023.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door de verwerende partij bij haar op 11 december 2023 neergelegde aanvullende nota.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Kunar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld in de provincie Kunar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *“Country Guidance Afghanistan”* van EUAA van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en werd hij vergezeld van zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pasjtoe machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend vierentwintig door:

S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. WILLAERT